Parlament Europejski
2014-2019

Dokument z posiedzenia

B8-0318/2016 }
B8-0319/2016 }
B8-0320/2016 }
B8-0321/2016 }
B8-0322/2016 }
B8-0323/2016 }
B8-0324/2016 } RC1

8.3.2016

WSPÓLNY PROJEKT REZOLUCJI

złożony zgodnie z art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu

zastępujący tym samym projekty rezolucji złożone przez następujące grupy:
ECR (B8-0318/2016)
S&D (B8-0319/2016)
Verts/ALE (B8-0320/2016)
EFDD (B8-0321/2016)
ALDE (B8-0322/2016)
GUE/NGL (B8-0323/2016)
PPE (B8-0324/2016)

w sprawie sytuacji w Erytrei
(2016/2568(RSP))

Davor Ivo Stier, Lars Adaktusson, Lara Comi, Agustín Díaz de Mera García Consuegra, Michael Gahler, György Hölvényi, Roberta Metsola, Maurice Ponga, Cristian Dan Preda, Fernando Ruas, Antonio Tajani, Bogdan Brunon Wenta, Joachim Zeller, Milan Zver
w imieniu grupy PPE
Victor Boştinaru, Linda McAvan, Norbert Neuser, Elena Valenciano, Ana Gomes, Marita Ulvskog, Marlene Mizzi, Doru-Claudian Frunzulică,

Enrique Guerrero Salom, Richard Howitt, Francisco Assis, Zigmantas Balčytis, Hugues Bayet, Brando Benifei, José Blanco López, Vilija Blinkevičiūtė, Biljana Borzan, Soledad Cabezón Ruiz, Nicola Caputo, Andrea Cozzolino, Andi Cristea, Isabella De Monte, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, Neena Gill, Maria Grapini, Sylvie Guillaume, Jytte Guteland, Anna Hedh, Afzal Khan, Jeppe Kofod, Olle Ludvigsson, Krystyna Łybacka, Costas Mavrides, Sorin Moisă, Momchil Nekov, Pier Antonio Panzeri, Demetris Papadakis, Vincent Peillon, Tonino Picula, Kati Piri, Miroslav Poche, Inmaculada Rodríguez-Piñero Fernández, Monika Smolková, Tibor Szanyi, Claudia Tapardel, Julie Ward, Flavio Zanonato
w imieniu grupy S&D
Charles Tannock, Mark Demesmaeker, Ryszard Antoni Legutko, Angel Dzhambazki, Ryszard Czarnecki, Arne Gericke
w imieniu grupy ECR
Beatriz Becerra Basterrechea, Nedzhmi Ali, Petras Auštrevičius, Izaskun Bilbao Barandica, Dita Charanzová, Martina Dlabajová, Fredrick Federley, Charles Goerens, Nathalie Griesbeck, Marian Harkin, Filiz Hyusmenova, Ivan Jakovčić, Ilhan Kyuchyuk, Valentinas Mazuronis, Louis Michel, Javier Nart, Urmas Paet, Maite Pagazaurtundúa Ruiz, Marietje Schaake, Hannu Takkula, Pavel Telička, Ivo Vajgl, Hilde Vautmans, Paavo Väyrynen, Cecilia Wikström
w imieniu grupy ALDE
Marie-Christine Vergiat, Malin Björk, Lola Sánchez Caldentey, Barbara Spinelli, Patrick Le Hyaric
w imieniu grupy GUE/NGL
Judith Sargentini, Maria Heubuch, Bodil Valero
w imieniu grupy Verts/ALE
Fabio Massimo Castaldo, Ignazio Corrao, Isabella Adinolfi
w imieniu grupy EFDD

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie sytuacji w Erytrei (2016/2599(RSP))

Parlament Europejski,

– uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Erytrei, w szczególności rezolucje z dnia 7 lutego 2002 r.[1], 18 listopada 2004 r.[2] i 15 września 2011 r.[3] dotyczące sytuacji w zakresie praw człowieka w tym kraju, w tym sprawy Dawita Isaaka,

– uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 751 (1992), nr 1882 (2009), nr 1907 (2009), nr 2023 (2011) i nr 2244 (2015), które rozszerzyły embargo na broń w stosunku do Erytrei do dnia 15 listopada 2016 r., a także uwzględniając sprawozdanie z dnia 19 października 2015 r. Grupy Monitorującej ds. Somalii i Erytrei,

– uwzględniając sprawozdanie przedłożone Radzie Praw Człowieka przez specjalną sprawozdawczynię ONZ ds. sytuacji praw człowieka w Erytrei Sheilę B. Keetharuth w dniu 19 czerwca 2015 r.,

– uwzględniając treść umowy o partnerstwie AKP–UE (umowy z Kotonu), zmienionej w roku 2005 i 2010, której sygnatariuszem jest Erytrea,

– uwzględniając decyzję Rady 2010/127/WPZiB z dnia 1 marca 2010 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Erytrei[4], zmienioną decyzją Rady 2010/414/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r.[5], a następnie decyzją Rady 2012/632/WPZiB z dnia 15 października 2012 r.[6],

– uwzględniając wnioski kontrolnej grupy roboczej A w Komisji Rozwoju Parlamentu Europejskiego z dnia 11 listopada 2015 r.,

– uwzględniając oświadczenie rzecznika Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) w sprawie więźniów politycznych w Erytrei z dnia 18 września 2014 r.,

– uwzględniając sprawozdanie ESDZ z 2015 r. na temat partnerstwa między Erytreą a Unią Europejską,

– uwzględniając krajowe sprawozdanie Jednostki Narodów Zjednoczonych ds. Równości Płci i Uwłasnowolnienia Kobiet na temat rządu Państwa Erytrea z czerwca 2014 r.,

– uwzględniając krajowy program orientacyjny dla Erytrei z dnia 3 lutego 2016 r. w ramach 11. Europejskiego Funduszu Rozwoju,

---

[1] Dz.U. C 284 E z 21.11.2002, s. 359.
[2] Dz.U. C 201 E z 18.8.2005, s. 123.
[3] Dz.U. C 51 E z 22.2.2013, s. 146.
[4] Dz.U. L 51 z 2.3.2010, s. 19.
[5] Dz.U. L 195 z 27.7.2010, s. 74.
[6] Dz.U. L 282 z 16.10.2012, s. 46.

– uwzględniając sprawozdanie Komisji Śledczej ONZ do spraw Praw Człowieka w Erytrei z dnia 8 czerwca 2015 r.,

– uwzględniając Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania,

– uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczących Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP–UE w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Erytrei z 23 listopada 2011 r. oraz 25 czerwca 2013 r.,

– uwzględniając swoją debatę z dnia 27 maja 2015 r. w sprawie pomocy rozwojowej UE dla Erytrei w świetle udokumentowanych przypadków łamania praw człowieka,

– uwzględniając konstytucję Erytrei przyjętą w 1997 r., która gwarantuje szereg swobód obywatelskich, w tym wolność religii,

– uwzględniając Konwencję nr 29 Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) dotyczącą pracy przymusowej lub obowiązkowej, Konwencję nr 105 MOP dotyczącą zniesienia pracy przymusowej oraz Konwencję nr 87 MOP dotyczącą wolności związkowej i ochrony praw związkowych,

– uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów z 1981 r.,

– uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r.,

– uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,

– uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,

A. mając na uwadze, że UE wspiera Erytreę od czasu uzyskania przez ten kraj niepodległości od Etiopii w 1993 r.; mając na uwadze, że początkowe zobowiązania do poszanowania demokracji i praworządności po uzyskaniu niepodległości zostały zarzucone przez rząd Erytrei pod pretekstem obrony narodowej i służby wojskowej; mając na uwadze, że wybory prezydenckie planowane na rok 1997 nigdy się nie odbyły, a konstytucja ratyfikowana w tym samym roku nigdy nie została wdrożona; mając na uwadze, że do tej pory nie odbyły się wybory regionalne przewidziane na 2009 r.; mając na uwadze, że nawet przed rozwiązaniem Zgromadzenia Narodowego w 2002 r. prawo stanowiono za pomocą dekretów rządowych;

B. mając na uwadze, że uzyskanie przez Erytreę niepodległości od Etiopii w 1993 r. spowodowało powstanie oczekiwań społeczności międzynarodowej oraz wśród ludności zamieszkującej Erytreę, iż krok ten pomógłby jej w zbudowaniu państwa zapewniającego poszanowanie praw człowieka i wolnego od represji; mając na uwadze, że tak się nie stało, a wręcz nasiliły się represje i zwiększyły przypadki naruszeń praw człowieka;

C. mając na uwadze, że specjalna sprawozdawczyni ONZ odnotowuje w swym sprawozdaniu, że sytuacja w dziedzinie praw człowieka w Erytrei jest jedną z

najgorszych na świecie, jako że w tym kraju nagminnie dochodzi do łamania praw człowieka, a w ostatnich latach nie zauważono żadnej poprawy w tym zakresie; mając na uwadze, że wielu młodych ludzi opuściło kraj, uciekając przed represyjnym rządem i obowiązkowym poborem do sił zbrojnych, który często zaczyna się już w bardzo młodym wieku; mając na uwadze, że teoretyczny osiemnastomiesięczny czas trwania służby jest często lekceważony i większość Erytrejczyków pozostaje na służbie bezterminowo; mając również na uwadze, że taki przedłużony obowiązkowy pobór do sił zbrojnych hamuje potencjalny wzrost gospodarczy w tym kraju; mając na uwadze, że wszelkie podwyżki poborów za służbę wojskową są nieodczuwalne ze względu na ostatnią dewaluację waluty krajowej nakfy, a ograniczenia bankowe doprowadziły do obecnej sytuacji niedostatku w tym kraju; mając na uwadze, że wielu poborowych wykorzystuje się do pracy przymusowej i że przydziela im się obowiązki cywilne; mając na uwadze, że większość osób odbywających krajową służbę wojskową znajduje się w sytuacji niewolników, a wszelka praca, podania o pracę, czy możliwości założenia rodziny są kontrolowane; mając na uwadze, że wolność wyznania i sumienia, wolność mediów oraz wolność wypowiedzi nie są gwarantowane;

D. mając na uwadze, że komisja śledcza ONZ ds. sytuacji praw człowieka w Erytrei ustaliła, iż naruszenia w dziedzinie egzekucji pozasądowych, tortur (w tym tortur seksualnych i niewolnictwa seksualnego), służby wojskowej jako formy niewolnictwa, pracy przymusowej i stosowanej na granicy kraju polityki „strzelaj, aby zabić” mogą stanowić zbrodnie przeciwko ludzkości;

E. mając na uwadze, że Human Rights Watch podkreśla, że w Erytrei nie ma wolności religii; mając na uwadze, że rząd dotkliwie nęka obywateli praktykujących religie inne niż cztery przezeń uznane; mając na uwadze, że nawet w przypadku uznanych religii rząd ingeruje w praktyki religijne ludności;

F. mając na uwadze, że czynności homoseksualne są nielegalne w Erytrei, a rząd odmawia wprowadzenia w życie ustawodawstwa o przeciwdziałaniu dyskryminacji w celu ochrony lesbijek, gejów, biseksualistów i osób transpłciowych;

G. mając na uwadze, że dyskryminacja i przemoc wobec kobiet obecne są we wszystkich obszarach erytrejskiego społeczeństwa; mając na uwadze, że kobiety są nie tylko ogromnie zagrożone przemocą seksualną w wojsku i w wojskowych jednostkach szkoleniowych, ale także w szeroko rozumianym społeczeństwie, w którym do przemocy wobec kobiet dochodzi w atmosferze bezkarności; mając na uwadze, że według szacunków 89% dziewcząt w Erytrei poddano okaleczeniu narządów płciowych; mając na uwadze, że w marcu 2007 r. rząd wydał obwieszczenie, w którym uznano okaleczanie narządów płciowych kobiet za przestępstwo, zakazano tej praktyki i przeznaczono środki finansowe na realizowane w tamtym roku programy edukacyjne zniechęcające do jej stosowania; mając na uwadze, że kobiety mogą stracić prawo do kartek na żywność i dostęp do ziemi;

H. mając na uwadze, że ogromna liczba Erytrejczyków jest aresztowana z różnych, nieuzasadnionych powodów, jak wyrażanie niezależnych poglądów, lub bez podania wyraźnego powodu, a długość aresztu jest nieokreślona; mając na uwadze, że osoby

zatrzymane, w tym dzieci, przetrzymywane są w ekstremalnie ciężkich warunkach, w niektórych przypadkach równających się torturom, oraz że odmawia się im dostępu do opieki zdrowotnej; mając na uwadze, że zatrzymane kobiety są często pilnowane przez strażników płci męskiej, co zwiększa ryzyko wystąpienia przemocy seksualnej i przemocy ze względu na płeć; mając na uwadze, że zgodnie ze sprawozdaniem z 2015 r. Freedom House Index Erytrea nadal plasuje się wśród krajów, w których panują najbardziej represyjne warunki dla mediów oraz że otrzymała najniższy możliwy wynik, który spowodował, że nadano jej miano „najgorszej z najgorszych", oraz że ma jeden z najniższych na świecie współczynników dostępu do internetu – tylko 1%;

I. mając na uwadze oświadczenie wydanego w Brukseli przez rzecznika ESDZ z dnia 18 września 2014 r., które jest wyrazem zaniepokojenia przetrzymywaniem od 18 września 2001 r. grupy jedenastu parlamentarzystów i ważnych członków Ludowego Frontu na rzecz Demokracji i Sprawiedliwości bez przedstawienia zarzutów, bez sprawiedliwego procesu i bez prawa kontaktu z prawnikiem, oraz nielegalnym przetrzymywaniem od 23 września 2001 r. dziesięciu niezależnych dziennikarzy, w tym Dawita Isaaka, obywatela Szwecji i jedynego europejskiego więźnia sumienia; mając na uwadze, że patriarcha Abune Antonios pozostaje w izolacji, przetrzymywany w areszcie domowym od stycznia 2006 r.;

J. mając na uwadze, że w Erytrei nie istnieje wolność prasy, ponieważ niezależne media są w tym kraju zakazane, a we wskaźniku wolności prasy publikowanym przez organizację Reporterzy bez Granic Erytrea przez osiem kolejnych lat zajmowała ostatnie miejsce pośród 170–180 ocenianych krajów;

K. mając na uwadze, że według Raportu o Rozwoju Społecznym opublikowanym przez Program ONZ ds. Rozwoju w 2015 r. pod względem wskaźnika rozwoju społecznego w roku 2015 Erytrea znalazła się na 186 miejscu spośród 188 krajów uwzględnionych w rankingu;

L. mając na uwadze, że według specjalnej sprawozdawczyni ONZ ds. sytuacji praw człowieka w Erytrei istnieją trzy podstawowe obszary problematyczne, a mianowicie: korzystanie z praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, w tym z prawa do odpowiednich warunków mieszkaniowych; przemyt ludzi i handel nimi; oraz zwiększająca się liczba osób nieletnich pozbawionych opieki, zasilających szeregi uciekinierów z tego kraju, których liczba przekracza 5000 osób miesięcznie;

M. mając na uwadze, że w dniu 26 czerwca 2015 r. setki erytrejskich uchodźców demonstrowało przed siedzibą Unii Afrykańskiej, domagając się od tej organizacji regionalnej, by wywarła nacisk na rzecz przeprowadzenia w ich ojczyźnie demokratycznych reform; mając na uwadze, że protestujący oskarżyli długoletniego prezydenta Erytrei, Isaiasa Afewerkiego, o dyktatorstwo i zażądali od Unii Afrykańskiej podjęcia działań;

N. mając na uwadze, że w listopadzie 2015 r. ONZ ostrzegała o dotkliwej suszy panującej w Rogu Afryki na skutek zjawiska pogodowego o nazwie El Niño; mając na uwadze, że w grudniu 2015 r. ONZ orzekła, że susza ta jest najdotkliwszą, jaką kiedykolwiek

odnotowano w tym regionie, i że prowadzi ona do ograniczenia plonów o 50–90%; mając na uwadze, że w rezultacie Erytrea jest jednym z krajów, które staną przed niełatwym wyzwaniem zapewniania bezpieczeństwa żywnościowego dla swej ludności;

O. mając na uwadze, że prezydent Erytrei zlekceważył obawy dotyczące kryzysu żywnościowego, mówiąc, że „pomimo zmniejszenia produkcji rolnej kraju nie dotknie żaden kryzys”, co stoi w całkowitej sprzeczności z realiami panującej suszy;

P. mając na uwadze, że UE jest ważnym darczyńcą Erytrei w dziedzinie pomocy rozwojowej;

Q. mając na uwadze, że rząd Erytrei jednostronnie zawiesił pomoc w 2011 r. oraz że nie przyznaje się publicznie do współpracy i partnerstwa z UE; mając na uwadze, że rząd Erytrei nie ułatwia posłom do PE swobodnego i odbywającego się bez kontroli odwiedzania tego kraju;

R. mając na uwadze, że utrata środków do życia zmusza kobiety i dzieci do ucieczki z kraju; mając na uwadze, że w 2015 r. Erytrejczycy uciekający ze swojego kraju stanowili czwartą co do wielkości grupę uchodźców, którzy decydowali się na ryzykowną podróż do Europy (po Syryjczykach, Irakijczykach i Afgańczykach) i byli zdani na bezlitosnych przemytników, aby dokonać niebezpiecznej przeprawy przez Morze Śródziemne; mając na uwadze, że w związku z tym sytuacja w Erytrei ma bezpośredni wpływ na Europę, ponieważ gdyby w kraju były szanowane i przestrzegane prawa człowieka, a jego ludność mogła mieszkać tam bez obaw, Erytrejczycy mogliby powrócić do ojczyzny;

S. mając na uwadze, że, jak podaje Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców, ponad 400 000 Erytrejczyków, tj. 9% całej populacji, uciekło z kraju; mając na uwadze, że Biuro UNHCR szacuje, iż ok. 5 000 Erytrejczyków opuszcza kraj każdego miesiąca, co w dużej mierze wynika z nieustannych poważnych naruszeń praw człowieka; mając na uwadze, że w 2015 r. w 69 % spraw o udzielenie azylu w UE złożonych przez Erytrejczyków przyznawany był status uchodźcy, podczas gdy kolejne 27% ubiegających się o azyl otrzymywało ochronę uzupełniającą, co pokazuje skalę prześladowań w Erytrei;

T. mając na uwadze, że handel ludźmi dla okupu z zastosowaniem brutalnych tortur na półwyspie Synaj jest powodem licznych zabójstw i zaginięć erytrejskich uchodźców, którzy zostali uprowadzeni, a osoby ocalone doświadczające głębokiej traumy nie otrzymują żadnej opieki lub wsparcia; mając na uwadze, że panuje całkowita bezkarność, a osoby odpowiedzialne za ten stan rzeczy nie zostały postawione przed sądem; mając na uwadze, że szczególną uwagę należy poświęcić pozostającym bez opieki dzieciom będącym ofiarami handlu ludźmi, ponieważ ze względu na ich szczególną bezbronność wymagają one specjalnej pomocy i wsparcia;

U. mając na uwadze, że w ramach Programu Sektora Bezpieczeństwa (SSP) Międzyrządowego Organu ds. Rozwoju w dniu 22 lutego 2016 r. w Addis Abebie (Etiopia) oficjalnie przyjęto raport badawczy zatytułowany „Human Smuggling and

Trafficking on the Horn of Africa-Central Mediterranean Route" (Przemyt ludzi oraz handel nimi na szlaku Róg Afryki – centralny szlak śródziemnomorski);

V. mając na uwadze, że Erytrea wspiera proces chartumski (inicjatywę UE i Unii Afrykańskiej przyjętą 28 listopada 2014 r. w celu rozwiązania problemu migracji i handlu ludźmi), zakładający wdrożenie konkretnych projektów, w tym budowanie potencjału władzy sądowniczej oraz podnoszenie świadomości;

W. mając na uwadze, że początkowo UE nałożyła w marcu 2010 r. sankcje na Erytreę w celu wykonania rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1907 (2009), oraz mając na uwadze, że sankcje te obejmowały embargo na broń, ograniczenia wizowe i zamrożenie aktywów osób stanowiących zagrożenie dla pokoju i pojednania narodowego;

X. mając na uwadze, że stabilizacja w Erytrei leży w interesie UE, ponieważ obecna sytuacja zmusza znaczną część ludności tego kraju do ucieczki, a tysiące osób tracą życie w wyniku działalności przestępczej, w tym przemytu migrantów i handlu ludźmi;

Y. mając na uwadze, że reżim rozszerza swój totalitarny zasięg na erytrejską diasporę, uszczuplając fundusze jej członków za pośrednictwem podatku od dochodów w wysokości 2% nałożonego na ekspatriantów, szpiegując ich i nękając członków ich rodzin, którzy zostali w Erytrei, oskarżeniami o rzekome wykroczenia; mając na uwadze, że dnia 28 stycznia 2016 r. erytrejski minister rozwoju narodowego i szef delegatury UE podpisali w Asmarze w ramach 11. Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) krajowy program orientacyjny o budżecie wynoszącym 200 mln EUR na okres następnych pięciu lat; mając na uwadze, że działania powinny koncentrować się zwłaszcza na energii ze źródeł odnawialnych, sprawowaniu rządów i zarządzaniu finansami publicznymi w sektorze energetycznym;

Z. mając na uwadze, że w dniu 13 listopada 2015 r. parlamentarna Komisja Rozwoju zwróciła się do Komisji i ESDZ o wzięcie pod uwagę przesłanych Komitetowi EFR konkluzji w sprawie projektu krajowego programu orientacyjnego dla Erytrei, które odnosiły się do skali i powagi naruszeń praw człowieka popełnianych przez erytrejski reżim, braku wiarygodności tego reżimu jako partnera w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju, wszechobecnej korupcji i praktycznie całkowitego braku przejrzystości w zarządzaniu finansami publicznymi w kraju, a także do ryzyka niewłaściwego wykorzystania środków EFR na zarządzanie migracjami; mając na uwadze, że Komisja Rozwoju wezwała Komitet EFR do powstrzymania się od przyjęcia krajowego programu orientacyjnego w oczekiwaniu na dalsze rozmowy; mając na uwadze, że stanowisko Parlamentu zostało zignorowane;

AA. mając na uwadze, że Ludowy Front na rzecz Demokracji i Sprawiedliwości kontroluje i nadzoruje społeczności uchodźców i diaspory za pośrednictwem ambasad, które biorą udział w wymuszaniu podatku od mieszkańców diaspory i pobieraniu „dobrowolnych" datków w zamian za świadczenie usług, takich jak wydawanie dokumentów tożsamości, paszportów, aktów urodzenia i ważnych dokumentów, od których może zależeć dalszy los uchodźców; mając na uwadze, że praktyki te stanowią naruszenie Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych; mając na uwadze, że liderzy młodzieżówki

Ludowego Frontu na rzecz Demokracji i Sprawiedliwości w Holandii wystąpili na drogę sądową przeciwko holenderskim pracownikom naukowym, mediom i instytucjom rządowym – przy wsparciu przywództwa politycznego w Asmarze – przypuszczalnie w celu uciszenia osób krytykujących reżim; mając na uwadze, że specjalna sprawozdawczyni ONZ ds. sytuacji praw człowieka w Erytrei również spotyka się z groźbami;

1. odnotowuje z ogromnym zaniepokojeniem utrzymującą się godną ubolewania sytuację w zakresie praw człowieka oraz całkowity brak praworządności i wolności prasy w Erytrei;

2. podkreśla, że należy priorytetowo traktować walkę z deficytem sprawiedliwości, demokratyczne rządy i przywrócenie praworządności przez położenie kresu autorytarnym rządom sprawowanym za pomocą strachu przed arbitralnym zatrzymaniem bez prawa kontaktu, torturami i innymi naruszeniami praw człowieka, których część stanowi zbrodnie przeciwko ludzkości;

3. wzywa rząd Erytrei do zrezygnowania z systemu bezterminowej służby wojskowej przez demobilizację poborowych, którzy odbyli obowiązkowy okres 18 miesięcy służby, oraz do skutecznego odejścia od praktyki wykorzystywania poborowych do pracy przymusowej po zakończeniu służby, a także do zapewnienia możliwości odmowy działania sprzecznego z własnym sumieniem oraz do położenia kresu praktyce obowiązkowego wysyłania wszystkich uczniów ostatnich klas szkół średnich do wojskowych jednostek szkoleniowych; wzywa rząd Erytrei do dopilnowania, by szkolenie wojskowe odbywały wyłącznie osoby, które ukończyły 18 lat, i by do wojska nie powoływano obywateli, którzy przekroczyli ustawowy wiek poborowy; zauważa, że w lutym 2016 r. władze Erytrei przypomniały, iż porozumienie z UE nie prowadzi do jakiejkolwiek reformy krajowej polityki w zakresie służby wojskowej;

4. uważa, że Komitet EFR powinien był wziąć pod uwagę zalecenia Komisji Rozwoju, by nie przyjmować krajowego programu operacyjnego i by podjąć dalsze rozmowy; uważa, że decyzja o przyjęciu tego programu dla Erytrei pomimo sprzeciwu Parlamentu jest przejawem deficytu demokracji i w znacznej mierze podważa rolę Parlamentu w zapewnianiu skutecznej realizacji unijnych celów rozwojowych; wzywa w związku z tym do przyznania Parlamentowi uprawnień kontrolnych nad EFR z wykorzystaniem wiążącego porozumienia międzyinstytucjonalnego na podstawie art. 295 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; podkreśla, że konkluzje Komisji Rozwoju w sprawie projektu dokumentów programowych powinny być automatycznie przesyłane przez Komisję do stałych przedstawicielstw państw członkowskich;

5. odnotowuje przydział 200 mln EUR na okres następnych pięciu lat na rzecz krajowego programu orientacyjnego w ramach 11. Europejskiego Funduszu Rozwoju, aby wspierać ograniczanie ubóstwa oraz rozwój społeczno-gospodarczy, zwalczanie politycznych i gospodarczych przyczyn migracji, a także finansowanie projektów dotyczących energii ze źródeł odnawialnych, efektywności energetycznej oraz zarządzania gospodarczego; przypomina, że środki te stanowią uzupełnienie innych obszarów współpracy, takich jak Europejski Instrument na rzecz Wspierania

Demokracji i Praw Człowieka;

6. wzywa Komisję do dopilnowania, by z przyznanych środków nie korzystał rząd Erytrei, lecz by zostały one ściśle przeznaczone na zaspokojenie potrzeb ludności Erytrei w zakresie rozwoju, demokracji, praw człowieka, dobrych rządów i bezpieczeństwa oraz wolności słowa, prasy i zgromadzeń; wzywa UE do dopilnowania warunkowości uzgodnionej w ostatnim czasie pomocy, a także do zagwarantowania, że krajowy program operacyjny pomoże Erytrei dokonać istotnego zwrotu w jej polityce energetycznej w celu zapewnienia powszechnego dostępu do energii, w szczególności na obszarach wiejskich, które obecnie wciąż są pozbawione elektryczności; uważa ponadto, że komponent programu dotyczący sprawowania rządów powinien koncentrować się zdecydowanie na wdrażaniu zaleceń prowadzonego przez ONZ powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka;

7. przypomina, że osoba małoletnia pozbawiona opieki jest przede wszystkim dzieckiem, które może być w niebezpieczeństwie, i że ochrona dzieci, a nie polityka imigracyjna, musi być przewodnią zasadą państw członkowskich i UE w postępowaniu z małoletnimi pozbawionymi opieki w celu poszanowania podstawowej zasady nadrzędnego interesu dziecka; przypomina, że każdą bez wyjątku osobę w wieku poniżej 18 roku życia należy postrzegać jako dziecko, czyli osobę małoletnią; przypomina, że pozostawiane bez opieki osoby małoletnie, zwłaszcza dziewczęta, są dwa razy bardziej narażone na problemy i trudności niż pozostali małoletni;

8. apeluje do społeczności międzynarodowej oraz do partnerów działających na rzecz rozwoju Erytrei o interwencję w tej sytuacji i wywieranie nacisków na rząd Erytrei, aby przyjął pomoc zewnętrzną w celu wsparcia społeczności szczególnie podatnych na zagrożenia, zanim obecny kryzys się zaostrzy; wzywa UE do podjęcia pilnych i skutecznych środków w celu udzielenia pomocy ludności Erytrei w podnoszeniu odporności na skutki El Niño, aby zagwarantować bezpieczeństwo żywności, dostęp do wody i infrastruktury sanitarnej;

9. nadal wyraża poważne zaniepokojenie sytuacją w zakresie praw człowieka w Erytrei; ponawia skierowane do władz Erytrei wezwanie do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia parlamentarzystów, dziennikarzy (w tym obywatela Szwecji Dawita Isaaka, z którym od 2005 r. nie ma możliwości kontaktu), więźniów politycznych i więźniów sumienia;

10. zachęca Komisję, by dążyła do uzyskania od rządu Erytrei jednoznacznych gwarancji wdrożenia demokratycznych reform i zapewnienia poszanowania praw człowieka, w tym przez wdrożenie zaleceń opracowanych podczas 18. sesji grupy roboczej ds. powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka, które rząd erytrejski zaakceptował w dniu 7 lutego 2014 r.; wzywa rząd do umożliwienia wjazdu do kraju niezależnym ekspertom ONZ i Unii Afrykańskiej, w tym specjalnej sprawozdawczyni ONZ, a także do umożliwienia Komisji Śledczej do spraw Praw Człowieka w Erytrei pełnego wykonywania swojego mandatu oraz do współpracy z nią, w tym w odniesieniu do kwestii finansów publicznych;

11. przypomina, że wolność religii to prawo podstawowe i stanowczo potępia wszelkie formy przemocy lub dyskryminacji ze względu na wyznanie;

12. z zadowoleniem odnosi się do środków podjętych przez rząd Erytrei na rzecz zwalczania procederu okaleczania narządów płciowych kobiet; wzywa rząd do ogólnej poprawy w zakresie propagowania i ochrony praw kobiet, w tym przez podjęcie dalszych działań na rzecz przeciwdziałania szkodliwym praktykom, takim jak małżeństwa zawierane przez dzieci, wczesne wstępowanie w związek małżeński i zawieranie małżeństw pod przymusem, oraz wzywa do położenia kresu bezkarności w przypadkach przemocy seksualnej; wzywa rząd Erytrei do poszanowania gospodarstw domowych prowadzonych samotnie przez kobiety oraz do zapewnienia ich wsparcia i ochrony;

13. potępia stosowanie przez rząd erytrejski „opodatkowania diaspory" w formie pobierania podatku przez wymuszenie lub w inny niezgodny z prawem sposób od Erytrejczyków spoza Erytrei, które jest wykorzystywane z naruszeniem rezolucji ONZ do finansowania grup zbrojnych w sąsiadujących krajach, powodując destabilizację regionu; wzywa rząd do odstąpienia od polityki odpowiedzialności zbiorowej wymierzonej przeciwko członkom rodzin osób, które uchylają się od służby wojskowej, usiłują uciec z Erytrei lub nie uiszczają podatku dochodowego w wysokości 2% nałożonego przez rząd na erytrejskich obywateli mieszkających za granicą;

14. domaga się, by Erytrea podpisała, ratyfikowała i bezzwłocznie wprowadziła w życie Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania oraz by podjęła w pełni zobowiązania wynikające z Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych oraz Afrykańskiej karty praw człowieka i ludów, które to akty zawierają zakaz stosowania tortur; odnotowuje z zaniepokojeniem, że kontrola rządowa poważnie ogranicza działalność podmiotów publicznych i prywatnych, w tym przedsiębiorstw; uznaje, że brak jakiegokolwiek zarządzania finansami publicznymi, w tym brak budżetu krajowego, uniemożliwia kontrolę budżetową i że zamienność zasobów finansowych z powodu rządowych kontroli banku centralnego może sprzyjać zakupowi uzbrojenia i tym samym wspierać terroryzm i pogłębiać destabilizację w regionie;

15. wzywa wszystkie międzynarodowe firmy inwestujące w Erytrei do działania w duchu pełnego poszanowania praw człowieka i do niewyrządzania szkód;

16. wzywa państwa członkowskie UE do zbadania roli Ludowego Frontu na rzecz Demokracji i Sprawiedliwości i jego różnych stronnictw, w tym stronnictwa młodzieżowego, oraz do zakazania wszelkich form zrzeszania się i prowadzenia działalności, które bezpośrednio wspierają sprawowanie kontroli i nadzoru w Europie, podważają zasady demokracji i praworządności oraz tworzą modele zastraszania i wymuszeń; wzywa państwa członkowskie do podjęcia działań zmierzających do zniesienia podatku nałożonego na erytrejską diasporę oraz do przeanalizowania transakcji finansowych związanych z wszelkimi innymi „składkami" pobieranymi przez powiązane z erytrejskim rządem organizacje działające za granicą oraz do pełnej ochrony prawa do azylu wszystkich erytrejskich uchodźców w Europie;

17. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnego AKP–UE, Radzie Unii Afrykańskiej, Wspólnocie Wschodnioafrykańskiej, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz władzom Erytrei.